

ὑπερισχύση. Θὰ ἰδρυθῆ ἐκ νέου μέγα Ἀραβικὸν κράτος. Τότε αἱ ὠραῖαι ἡμέραι θὰ δυνηθῶσι καὶ πάλιν νὰ λάμψωσι διὰ τὰς δύο ταύτας ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ προωρισμένας φυλάς, ὅστις φαίνεται ἠνέχθη πρὸς στιγμὴν τὰς δυστυχίας αὐτῶν ἵνα καταδείξῃ διὰ τρόπον ἔτι μᾶλλον πασιδήλου ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε τὰς ἐθνικότητας ἀθανάτους, διότι ὡς λέγουσιν οἱ Ἀραβες ὁ Θεὸς ἐστὶ μέγας. Ἀλλάχ Βάρ !

Οὗτοι εἰσὶν οἱ μᾶλλον διάπυροι ἡμῶν πόθοι, αὗται αἱ προσφιλέστεραι ἡμῶν ἐλπίδες.

Ἀθῆναι τῆ 5 Ἰουλίου 1882.

ΛΕΩΝ ΟΛΙΒΙΕ.

ΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Ὀλίγιστοι βεβαίως, βλέποντες στυλίσκον τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Μουσείου (λόφου Φιλοπάππου) κοιλώματος, γνωρίζουσι διατὶ ἐτέθη ἐκεῖ.

Ἴδού ἐν ὀλίγοις ἡ ἱστορία του.

Ὅσακις βοῦς ἔτικτε δίδυμα — πρᾶγμα σπανιώτατον — ἔθεωρεῖτο τοῦτο ὡς κακὸς οἰωνὸς καὶ προάγγελος ἐπιδημίας· πρὸς ἀποτροπὴν δὲ ταύτης ἢ πρὸς περιστολὴν ἢ κατάπαυσιν, ἐὰν ὑπῆρχεν ἤδη, ἐγίνοντο τὰ ἐξῆς ἄτινα ἀνκφέρει καὶ ὁ Θ. Β. Βενιζέλος¹ παραθεῖς πολὺ ὀρθῶς ἐν τῷ συγγράμματί του ταῦτα, ὡς τὰ ἔγραψε ἀξιόπιστος γέρον.

»Εἰς τὸ δεύτερον θανατικὸν,² ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπου, ἐμάζωζαν 40 μονοστέφανικαι, αἱ ὁποῖαι προσέφεραν ἐν ποσὸν χρηματικόν, καὶ μὲ αὐτὸ ἔκαμαν ἐν ἀλετράκι, καὶ ἐν κακάβι³ ἀργυροῦν, ἐπῆραν καὶ δύο μοσχράκια δίδυμα τὰ ὁποῖα τὰ ἔζευξαν

¹) Περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, σελ. 121.

²) Ἐν ἔτει 1792.

³) Κακάβι.—λέβης.

εἰς τὸ ἀλέτρι καὶ ἔφεραν τρεῖς γύρους τὴν χώραν καὶ μετὰ ταῦτα ἔγρψαν τὰς ἀσθενείας ὄλας καὶ τὰς ἔθεσαν εἰς τὸ κακαβάκι, καὶ μετέβησαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Πειραιῶς ὅπου ἤδη ὑπάρχει τὸ πηγάδι καὶ ὁ σταθμὸς, ¹ ἔσκαψαν ἕνα λάκκον, ἔσφαξαν τὰ μωσχάρια καὶ ἔχυσαν ὄλα, ἀλέτρι, κακαβάκι, μὲ τὰς ἀσθενείας ὡς καὶ τὰ μωσχάρια, καὶ τὰ ἐσκέπασαν, θέτοντες καὶ μίαν κολῶναν, τὴν ὁποίαν ἔβγαλαν οἱ Γερμανοὶ, ὅτε ἔκαμαν τὸν δρόμον Πειραιῶς τῷ 1835. Αὐταὶ αἱ 40 μονοστέφαναις ἔγνεσαν βαμπάκι, τὸ ἔκαμαν πανὶ μονομερῆς καὶ κατεσκεύασαν ἑποκαμισάκη τοῦ ἁγίου Χαραλάμπου, ² καὶ τὸ κρέμασαν τοῦ ἁγίου, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὸ ἔκοψαν εἰς τεμάχια, καὶ μοιράσθη εἰς ὄλους, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν φυλακτικά.»

Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ πρώτου λοιμοῦ ³ ἐτέθη καὶ τὸ παρὰ τὸ Μουσεῖον κολωνάκι. Ὑπῆρχε δὲ καὶ τρίτος ὁμοῖος στυλίσκος κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν συνοικίαν Κολωνάκι.

Εἰς τὰ ἄνω ἐκτεθέντα ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι, κατὰ τὰς ἡμετέρας πληροφορίας, τὰ μωσχαρακία δὲν ἐσφάζοντο ἀλλ' ἐθάπτοντο ζῶντα, ἐντὸς δὲ τοῦ ὑπὸ τὸν στυλίσκον λέβητος ἐτίθεντο τὰ πολυθρύλητα *μαντολόγια* μικρὰ δηλ. τεμάχια παντὸς πράγματος ἥτοι ὑφασμάτων, χάρτου, διαφόρων μετάλλων, ὀπωρῶν, ξύλων, ὤων, ἀνθράκων, καὶ ἰδίως νημάτων, ἅτινα εὐρέθησαν καὶ ὑπὸ τὸν ἀφαιρεθέντα ἐν ἔτει 1835 στυλίσκον.

Λυπηρὸν εἶναι ὅτι Ἀθηναῖοι λόγιοι ζήσαντες εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὑπῆρχον εἰσέτι ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος δὲν περισυνέλεξαν πλεῖστα τοιαῦτα ἔθιμα, ὧν ἔγεμον αἱ ἐντὸς τῶν τοιχῶν ἐλληνικώταται Ἀθῆναι.

Εἰσέτι διατηρεῖται ἡ πρόληψις ὅτι ἐπειδὴ ἀφηρεῖται ἐν ἔτει 1835 ὁ ἄνω ῥηθεις κατὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς στυλίσκος κατεστράφη ἡ ὑγεία τῆς πόλεως, διότι διεχύθησαν εἰς τὴν πόλιν πᾶσαι αἱ ἀσθενεῖαι κεκλεισμένοι οὔσαι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐντὸς τοῦ λέβητος ὡς ἐν πυξίδι Πανδώρας καὶ ὅτι ἂν καταστραφῇ καὶ τὸ παρὰ

¹) Εἰς θέσιν Πλατὸ φρέαρ πλησίον τοῦ καταστήματος τοῦ ἀεριοφωτος.

²) Ὁ Ἅγιος οὗτος ἔθεωρεῖτο ὡς προστάτης κατὰ τοῦ λοιμοῦ.

³) Ἐν ἔτει 1789.

τὸ Μουσεῖον μόνον σωζόμενον κολωνάκι δυστυχία εἰς τὰς Ἀθήνας.
 Ἐντούτοις ὁ ὑπολειπόμενος στυλίσκος καλὸν θὰ ᾔνοι νὰ δια-
 τηρηθῆ μέχρις οὗτου καταρτισθῆ τὸ μουσεῖον τῆς ἐθνολογικῆς
 καὶ ἱστορικῆς ἐταιρίας, ἐντὸς τοῦ οὗοῦ προέπει νὰ ἐναποτεθῆ ὡς καὶ
 ὁ ὑπ' αὐτὸν πιθανότατα ὑπάρχων πλήρης *μαρτολογίων* λέβης, ἀφοῦ
 ὁ ἐν ἔτει 1835 εὑρεθεὶς ἐβρίφθη ὡς ἄχρηστος . . . διὰ μαγείρευμα.

Νοεμβρίου 1882

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΚΑΡΟΛΟΣ-ΡΟΒΕΡΤΟΣ-ΔΑΡΒΙΝ-DARWIN

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Ο μὴδὲν πλὴν τῆς ὕλης εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐνορῶν, τέλος τοῦ
 παντὸς βίου πιστεύει τὸν θάνατον καὶ ἀδημονεῖ διὰ τὸ
 πρόσκερον τῆς ζωῆς ἐν τῷ κόσμῳ. Εἰς τί λοιπὸν ἀπολήγου-
 σιν αἱ μέριμναι τοῦ βίου; τοῦ δικαίου τὰ ἔργα; οἱ ἀγῶνες ὑπὲρ